

TOTI • LIST

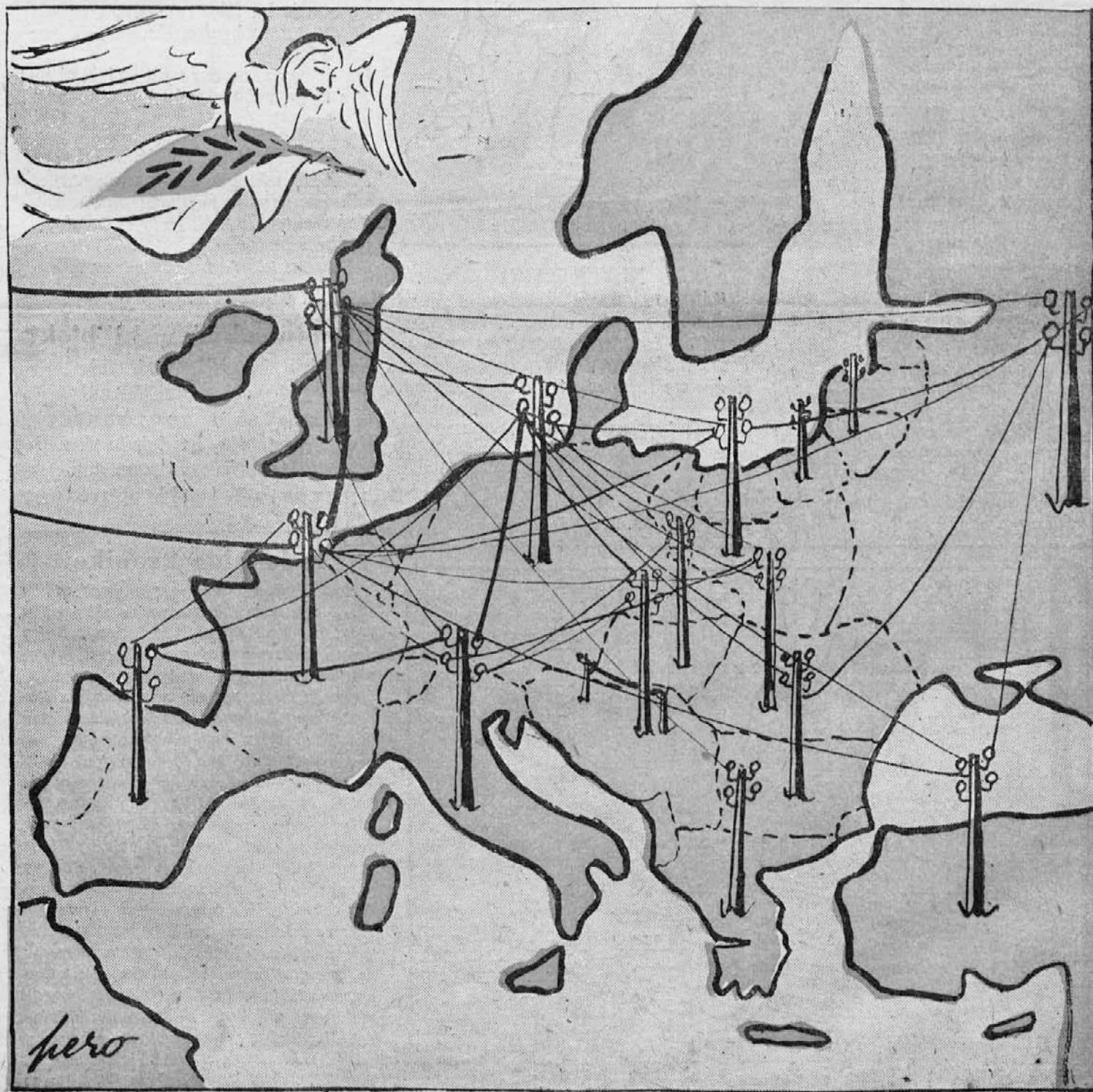
LETO II.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO

ŠTEV. 6.

Tek. račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258. Naročnina: četrletno din 9.—, polletno 16.—, celoletno 30.—.

„V Evropi mi bo res težko pristati“

POZOR! Prihodnja, binkoštna številka, izide že v soboto 27. maja in sicer na 16. straneh. Bogato bo ilustrirana in vsebinsko zanimiva. Postregli vam bomo z marsičem. Botri in botrice! Najlepše birmansko darilce je celoletna, plačana naročnina za »TOTI LIST«.

LANI — LETOS

*Bil lani je od vseh nagan,
spet letos je od vseh priznan
mu Nemec nič več ne grozi,
Francoz se ga še bolj tišči,
Anglež pa rad — nerad stori,
kar strašni Rus mu naroči.*

JAPONSKA

noče skleniti vojaške zveze z nobeno evropsko velesilo, ker ima dosti veliko silo s Kitajsko in se tej vojaški zvezi ne mara odpovedati do — končnega umika.

ZUNANJI MINISTER

Poljske pripravlja velik lov na merjasece kakor vsako leto. Vendar je letos v zadregi, ker ne ve natanko, koga bi povabil v svoja lovišča. Merjasci so se mu dobro zredili, z gonjači ima pa velike težave. Če bo nerođen, se lahko zaplete v diplomatske zapletljaje.

SREČKO SREČKOVIČ,

naš ljubi Milan, je res najsrečnejši Jugoslovan. Učakal bo največjo starost. Pred volitvami je govoril, da bo Maček čakal v opoziciji 100 let. Ker pa teh 100 let traja samo nekaj mesecev, bo Milan lahko čakal 1000 let življenja, če bodo njegova leta prav tako dolga kakor leta Mačkovega čakanja.

Dober nasvet.

Bog Mars: »Z duhom časa hodi in na tega se privadi!«

NEVERJETNO

Kairo, 13. maja. V Centralni Afriki so odkrili primitivno pleme brez vsakega orožja. Ves civilizirani svet se čudi, da živijo v dvajsetem stoletju ljudje na tako nizki kulturni stopnji.

NAPREDOVANJE JAPONCEV

Šanghaj, 13. maja (telegram). Japonci nevzdržno prodirajo proti Tokiju, ne da bi naleteli na resnejši odpor Kitajcev.

ANGLEŠKO KESANJE

*Odbor za nevmešavanje smo imeli,
da Španijo so beli lahko vzeli,
Zdaj jim diši še Gibraltar,
nas pa že peče vsa ta stvar.*

DRŽAVLJANSKI MIR

*V Madridu zdaj poka
samo še ponoči,
da duša jetnika
na oni svet skoči.*

VAL. VODNIK

*Sem Kranjcem s šalo žgance belil,
bolj z njo sem kot z molitvami jih
razveselil,
bil sem Avstrijcem in Francozom
zvest,
na tihem pa smejal se v zvito pest,
ko bog je bil tako razsodil,
da enkrat te in drugič one je
napodil.
Da bi za večne čase jih našeskal bil!
Jaz bi ga večno hvalil ino vino pil!
Fril.*

V ALBUM PROF. B. SOKOLOVU

*Profesor učeni kriči na ves glas:
»Carska Rusija rešila bi nas!«
Kaj čudno Slovane je ta reševala,
jezik slovenske je vneto teptala,
mužik pa ni brati, ni pisat znal,
od zore do mraka je grofu garal.*

„Enotni akademski blok“

*Na univerzi so vsi se združili,
blok akademski enotni sklenili
in podpisali so vsi s p o r a z u m.
Pa so se »fantje« kaj kmalu skesali
in so ostavko na sporazum dali.
S p o r bo spet vladal in ne več
r a z u m?*

Iz lokalne kronike

Pred dvema dnevoma smo imeli priliko videti primer velikodušnega, nesebičnega in požrtvovalnega dejanja, ki bo ostal trajen dokaz uvidevnosti in samostojnosti ravnanja ter vzgled ljubezni do domačega mariborskega mesta poznim zanamcem. Na Koroški cesti je cestni prah nekemu našemu someščanu, ki v svoji skromnosti noče biti imenovan, pobelil ves njegov vrt ob cesti. Veliki oblaki prahu so kakor požrešen roj kobilic čez in čez pokrili mlado solato, špinado in drugo zelenjavo. Vrli lastnik tega vrta pa je storil lunaško dejanje. Vzel je cev, s katero je škropil vrt, jo pritrdil na vodovod, odprl pipo in ves dopoldan škropil — cesto, da mu prah vsega skromnega vrtnega pridelka ne uniči. Ta mož, ki je segel za rešitev svojih življenjskih interesov po energičnih ukrepih samoobrambe in samopomoči, je vzbudil v srcih mariborskih meščanov nedeljeno občudovanje in je ta vrli Mariborčan res vse pohvale vreden.

(Op. uredništva: Svečano izjavljamo, da gornji članek ni bil napisan na željo nekoga.)

— Takó, sidro sva dvignila. Daj Bog še dobrega vetra, pa bo šlo!

Kdo je mar?

Vse doseže, kar mu drago,
bodi slava, bodi blago;
vse doseže Stanko moj.
Um doma mu ne odreče,
gre na tuje, dobro steče,
njemu zlata kaplja znoj.
Videč tujče krasne čine,
se zavzame iz daljine —
kdo je mar?
Mi zapojmo: Rodovine
ptujski je Cajnkár!

Cujte zbor, dijaške roje!
fajfa žvižga, notes poje.
trud dijaški gine v prah.
Fajfi peta se zabliska.
Stanko pa za njo pritiska.
udri, udri, mah na mah!
Kjer povpraša, znanje šine.
šest jih zdela, da le zine;
kdo je mar?
Ta pogumni korenine
ptujski je Cajnkár!

Nek se trudi v šolski hiši.
rase krepko viši, viši.
uka čist železen hram.
Vse ga slavi, vsi so vneti.
»dr« se mu na steni sveti,
rektor clo ga čisla sam.
Kakor sonce iz višine,
on zasije, krivo zgine;
kdo je mar?
Ta učeni korenine
ptujski je Cajnkár!

V zbor učenih, vede slava,
stopi modri, bistra glava.
vse jezike sveta zna.
Ce zapoje, vse pogleda,
na katedru grom beseda,

drame piše, nauke da.
Svet posluša modrovine.
se začudi koncu tmine:
Kdo je mar?
Taka glava korenine
ptujski je Cajnkár!

Sivcev služi št nešteto,
drame pošlje v daljno mesto.
mašo bere pa doma,
v sedmo prišel je skupino.
skoraj kupil bo grašino.
dnarnico premalo ma!
Dnarja meri na štrine.
vir njegov nikol ne mine;
kdo je mar?
Ta bogati korenine
ptujski je Cajnkár!

Ko pusti opravke svoje.
»sursom korda« v cerkvi poje
mož pobožen, rajski svat.
Vse obrne v božjo slavo.
mitra kinčala bo sveto glavo,
papež pisal: »Ljubi brat!
Kadar grob nemilo zine,
angel čist na svetu mine;
kdo je mar?
Ta pobožni korenine
ptujski je Cajnkár!

Bodi v tugi, bodi v šali,
zmer ponižno Boga hvali.
ker ne zabi rojstva nit.
Skaz je njemu krasno lice.
uma sprave, sle, pravice,
zvezdofasen, čist osvit.
Ce zavist lizuna zvine,
da zamrdne sin krtine;
kdo je mar?
Zagrmimo: Čast občine
ptujski je Cajnkár!

(Po J. Koseskem — Tone Ingo).

Čarobna svetilka.

Pred kakim tednom se je oglašil pri meni eksotičen gospod in rekel: »Jaz sem dr. Kamarana iz Kalkute. Prišel sem, da Vam ponudim v nakup svoj najnovejši izum.« Obenem je položil na mizo aparat, ki je sličil povsem električni žepni svetilki. »Hvala,« sem mu odvrnil, »ne rabim Vaše svetilke.« »Vi se motite,« me je poučil neznanec. »To ni običajna svetilka. Moj aparat proizvaja posebne, doslej še neznane infrakapalarne žarke, ki so popolnoma nevidni. Ne učinkujejo na fotografsko ploščo in ne presevajo teles, kakor n. pr. rentgenovi žarki. Tudi nimajo nič skupnega z X-žarki, z radio valovi in drugimi znanimi izumi. Moji žarki vplivajo samo na možgane. Če posvetite s to svetilko na čelo kakega človeka tako, da pritisnete na gumb ob strani, gredo žarki skozi lobanjo v možgane in prisilijo, da govori dotični čisto resnico.« Meni se je zdela stvar sumljiva. Slednjič sem le kupil čarobno svetilko na obroke. »Navodila za uporabo« mi je dal dr. Kamarana zastonj.

Naslednjega dne sem sklenil preizkusiti aparat. Na Aleksandrovi cesti sem srečal renegata Hansa Suppantšitscha. Izpod suknje sem mu neopaženo pomiril svoj aparat na čelo, pritisnil na gumb in vprašal: »Povejte mi, zakaj ste renegat?« »Priznati Vam moram, da sem bil nekoč Slovenec,« mi je odvrnil Suppantšitsch. »Doma sem iz Hočkega Pohorja in pisal sem se Janez Zupančič. Passaj veste sami: Slove-

nec bitj se ne izplača. Garal sem kakor živina in ničesar nisem dosegel. Nato sem postal renegat. Sedaj sem obče spoštovan, vpliven in premožen mož.« — V Gosposki ulici sem opazil Fritza Martintšitscha. Zopet sem naperil nanj svetilko, pritisnil na gumb in ga vprašal: »Zakaj ste renegat?« »Bavim se z rasnimi teorijami,« mi je odvrnil Martintšitsch. »Kaj je rasa sicer ne vem; vem pa, da so manj- in večvredne rase. Najnižji so Judje, ki sploh niso ljudje, dasi prekašajo večkrat druge po inteligenci in pridnosti. Nad njimi so bližnji sorodniki šimpanzov in orangutanov kakor Boto-kudi, Hotentoti in drugi. Vse te nadkriljujejo prebivalci Moabita. Tem bi bil rad enak in zato sem renegat.« — Nato sem šel na Glavni trg. Tam sem opazil Hellmuta Petrowitscha. Ko sem naperil nanj svoj aparat, sem ga vprašal: »Zakaj ste renegat?« Petrowitsch je bil v vidni zadregi. »Saj nisem renegat,« mi je rekel, »sem in ostanem Slovenec in Jugoslovan.« »Pa se družite z odpadniki, govorite vedno tuj jezik, občudujete tuje ideje in znake...« »Vse to je res; a kljub temu nisem renegat.« Kaj se je zgodilo? Aparat več ne funkcionira! Očividno sem nasedel prebrisnemu goljufu. Že sem hotel vreči čarobno svetilko na tla, da bi se razbila na tisoč kosov. V zadnjem hipu sem se spomnil, kaj mi je rekel dr. Kamarana: Nevidni infrakapalarne žarki učinkujejo le na možgane. Kjer pa teh ni, je svetilka seveda brez vrednosti.

LEDENIM MOŽEM

Ko v maju cvetijo najlepši nam dnovi
nevzdržno se bližajo vaši godovi.
Popraska se verni kristjan za nšesa
in kritično gleda tja v mrka nebesa.

Tam gori stoluješ ti, sveti Pankracij
in s tabo Servacij in Bonifacij,
še oče Hamertus tam z vami goduje
Zofija nebeški ta klub zaključuje.

Vsi vemo — saj to je že kar v
običaju —
naj sonce najlepše nam sije v maju,
vi radi nam mnogo privoščite moče:
deževja in snega, nevihte in toče.

Gotovo: to stara je vaša pravica.
Pa vendar poprosimo: »Sveta petica
mogoče bi vsaj za enkrat se zmenili
in sončece ljubo bi nam privoščili.«

Poglejte, lepó vi na suhem sedite
veselja nebeškega se veselite,
vam dana je večnost prepolna
zabave

mi dan na dan tonemo v nove težave.

Vsak dan se porajajo novi nam fakti,
vsak dan podpisujejo novi se pakli;
ko živčevje trgajo nove nam zveze
poglejte vsaj vi nas, zemljane, brez
jeze!

IZ MALEGA RASTE VELIKO

Peter je obiskal Janeza. Pri tej priliki mu je pokazal Janez mnogo zlatih in srebrnih ur, verižic, zapestnic, prstanov i. dr. Peter se je čudil temu bogastvu. »Vidiš,« mu je odvrnil Janez, »vse to sem si pridobil tako rekoč iz nič. Kajti v začetku nisem imel drugega kakor par vitrihlov, ponarejenih ključev in kazenski zakon.«

SPORTNA ZAROKA

— Zakaj si zapustila Milana?

— Kaj takega, prosim te! Pomisli: levo krilo mu je sijajno centriralno, on je stal sam pred golom in namesto da plasira žogo v mrežo, je streljal ta tepec visoko preko gola. Seveda sem takoj prekinila vse zveze s tem idiotom.

MEDICINSKO PREDAVANJE

»Na lobanji tega moža lahko vidite, da je bil vedno jezljiv in nasilen.«

»Gospod profesor, ali ni verjetnejše, da je bila taka njegova žena?«

KAJ JE NAREDIL?

»Naš Peterček je star komaj štiri mesece, pa že sedi.« — »Za božjo voljo, kaj pa je naredil?«

LASKAVO PRIZNANJE

»Ali ste čitali moje pesmi?« »Da. Med temi so bile celo tri, ki bi jih niti naš Prešeren ne mogel spesniti.« — »To je zame laskavo priznanje. Katere pa so?« — »Tista o zvočnem filmu, potem o radiju in o podmornicah.«

KRONIKA D. GOELJE

— Imamo strogi pa sji zapor radi mačje stekline, Celjski kulturni teden, ki ga izvajajo Neceljani, veselice, ki jih prireajo pogrebna društva in mesec maj, ki je v bistvu — april. Sicer so pa dandanes najvišje glave brez glave in kljub temu jih ne pogrešamo pri njih...

— Majsko aprilovo vreme križa marsikateremu ljubitelju pomladanskega koprnenja na prostem račune. In človek nikoli ne ve, zakaj je to dobro in, če ne bi v nasprotnem primeru zapadel v kremplje — alimen-tom...

— Tudi racija je bila. In policija ni ž njo zadovoljna. Zajeli so le nekaj potepuhov. Tatovi in roparji so še na prostem.

— Manija akademij cvete. Tako-le po tri so na en večer. Učiteljski-ki, trgovski akademiki, delavci, »Ču-vajmo naše morje«, itd. Ob tolikih akademijah ni naša akademska inte-ligenca vedela, kam bi pravzaprav in je zato — ostala doma...

— Vinotoči se prebujajo. In se to pozna na obisku gledališča, koncer-tov, zlasti pa na pločnikih periferij-skih cest...

— Tudi koncert »Glasbene mati-ce« je bil. Seveda ni bil poln. Ali je v Mariboru sploh kaj polno, kar ni tombola ali pa oštarija?...

— Rekruti merijo mariborske ce-ste. Kajti je sedaj stroga prepoved točenja alkoholnih pijač.

— Marsikak mil obraz srečaš na cesti. In se začudiš njegovi meta-morfozi, ki jo je povzročila rezervi-stova vojaška suknja. Recimo: nek-dó je v civilu profesor, v uniformi pa — dobri vojak Švejk...

— Groznih najdb pa kar naprej dežuje. Že tretji mesec. Vsak dan so v časopisu. Človek se jih je že tako navadil, da ne more biti brez njih in bo zanj najbolj grozna najdba, kadar nekega lepega dne ne bo najti v ča-sopisih nobene — grozne najdbe...

— Gasilci so počastili Sv. Florija-na najprej na Glavnem trgu, nato pa v Pekrah. V Pekrah jim je šlo bolj od srca. Dasi so gasili pozno v noč, niso mogli pogašiti vsega. In je go-relo še v ponedeljek. Po grlih nam-reč...

— Turisti že prihajajo v naš Me-ran. Občudujejo prah po ulicah, na-šo potrpežljivost, najbolj pa velike količine surovega masla in neomeje-

no število loncev po naših štedilni-kih...

— Žvočne naprave so pri nas ču-dovite. Ko je šlo za »Čuvajmo naše glasove« so regljale na vseh oglih, v nedeljo, ko je pa šlo za »Čuvajmo naše morje«, so pustile skoro ves Glavni trg na cedilu. Seveda je ne-kakšna razlika tu: pri volitvah je človek lahko neslan in umazan, pri morju pa mora biti — slan in čist...

— Nekoga so prijeli, ker je revež nosil seboj veliko križev in težav. Križe so mu odhveli, — težave so pa ostale...

ŠKOTSKA

Nek Škot je prišel v lekarno in zahteval za dva pennyja kakega strupa kakor cian-kalija, strihnina ali slično. »Obžalujem,« mu je odvrnil lekarnar, »najmanjša količina, ki jo vam morem dati, stane štiri pennyje.« Nekaj časa je Škot premišljeval; nazadnje pa je odšel rekoč: »To mi je predrago. Rajši še živim.«

Obupanec

»Boga moja Anika, kaj te ona ve, ge je Prilep!«

Rezervistovska

Ahči, Fronček, že drgoč gre eden.«

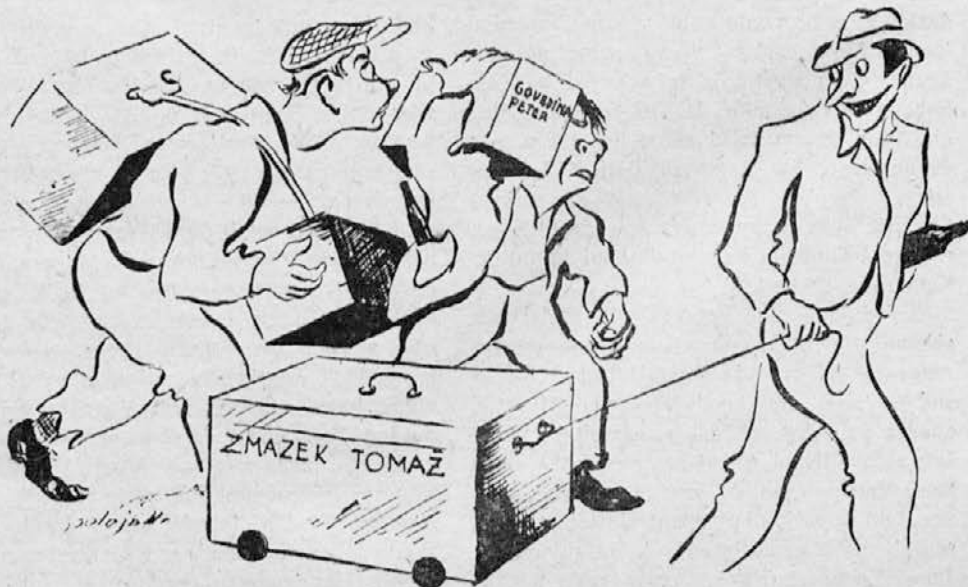

NIČ ČUDNEGA

— Zdravniki so mi pregledali glavo in jo presvetili z Röntgenovimi žarki, pa niso ni-česar našli...

— To me prav nič ne čudi, dragi moj...

To si velja zapomniti!

Iz Ptuja

Kdo, vraga, brani nam na sveti
v desete brate še verjeti,
če jih — že v tretji predelavi —
še Žizek v gledališče spravi!

Iz celjske gimnazije

Profesor Š., slavist, je pripovedoval:

»Dal sem šolsko nalogo, po kateri
so morale učenke pripovedovati zna-

no balado »Rada«. Graščak leži na smrti postelji, Turki vderejo v grad, toda njegova hrabra hčerka Rada vrže svečo v smodnik, da se zruši grad na Turke itd. Neka učenka je pripovedovala na sledeči način: »Graščak je ležal na postelji izmučen, obnemogel, da celo mrtev je bil.«

PRIMER

Nekoč sem vadil slovnico. Primeri so bili: »Treske — tresak, deske — desak. Tretja učenka mi pravi: »goska-gosak«.

Iz Murske Sobote

KAZNOVANA DOBROTA

Anka kazen je dobila,
a ji ričet dišal ni,
pa je Rezika sklenila
odsedeti sedem dni.

Se prevara je razkrila,
pravijo: tako ne gre!
Je sodnija razglasila:
ričet vsakdo sam naj sne!

Za dobroto pokorila
se bo Rezi tednov šest.
Mesec dni pa Anka mila
morala bo ričet jest.

Iz Črešnjic

Kmet iz Črešnjic (izgovori Črajšenc) nad Frankolovim je prvič v življenju jedel makarone. Ko se je vrnil domov, je pripovedoval ženi: »Jej, Jej! Kaj sen te ti jaz v Celi jejdu. Kol nu kol je méahko, skaus nu skaus ma lakjo (luknjo), pa bójde v Ameriki róste.«

Kmetica iz Črešnjic je dobila denar iz Amerike. Pogledala je bankovce proti luči in rekla: »Jej, kak so te ti ludi kunšni! Je šlo čez ta veliko morje, pa nič ni móakro.«

Iz Trbovelj

KNAPOVSKA

Gospodje postavo so nam razpisali,
le mirnim odslej bodo delo dajali.
Ne more več biti vsak pretepač
v rudnikih naših vozač in kopač.

Mnoge že prej so na cesto pognali,
četudi se niso po fantovsko klali.
Pravijo, knap naj bo več en garač,
ne sme pa imeti več kot en par hlač.

D. Goflja:

Vinotoč

Vinotoč, najvidnejša med mariborskimi kulturnimi ustanovami je velevažnega kulturnega, družabnega, sociološkega, socialnega, narodno - gospodarskega, političnega in sploh — pomena. Po pesniku bi zapel: Dežela mariborska nima lepš'ga kraja, kakor je ta — podoba raja!

Nedelja je. In jo preživiš po pravadnih, nasi nikjer napisanih paragrafi (nenapisanih paragrafov se ljudje vedno drže!) Torej: zjutraj izzivalno zavlečeš počitek za eno

prazno steklenico po zadnjici, pa so pijani. In potem se zbudi v njih pevka žila. Bolj slaba sicer, žila pa le! In zapoje. Dva se najdeti, pojeta pa kvartet. Sicer ne ravno lepo, zato pa — forte. Pretežno se goji moderna glasba, ki je včasih tako pretresljivo četrtonska, da je še Slavko Osterc ne zmore... Pa ne samo petje, tudi njegovo besedilo se tam goji. Tole sem si zapomnil, menda ga vsi narodi nimajo takega in ne vem, zakaj ga niso poslali v New-York na razstavo. To je nekakšen pesniški »perpetuum mobile«. Tako-le se glasi:

V Rimskih toplicah
en velik je zid,
tam gor je napisan:
ti piši me...
v Rimskih toplicah
en velik je zid,
tam gor je napisan:
ti piši me...
v Rimskih toplicah... itd., itd.

Ta duhovita tvorba novodobne naše poezije se lahko ponovi tudi 100.000 krat in še ne bo imela konca. In jo je pel zadnjič nekdo nepretrgoma eno uro in če bi ga policaj ne bil aretiral zavoljo tistega verza, ki se glasi »ti piši me«, bi jo najbrže gonil še danes...

Ali pa družabni pomen! Vinotoč je shajališče vseh slojev. Ljudi, ki jih ne vidiš nikoli v gledališču, na koncertih in na predavanjih, najdeš sigurno tu. Tu sedi, obira pečeno piško, zaliva jo s pijačo in govori o razvoju naše kulture... Tu se sklepajo znanstva, ki se končujejo s smrtnim izidom, oziroma s poroko... Tu se na koncu navadno tudi stepejo, kar je značilno bistvo današnje družabnosti...

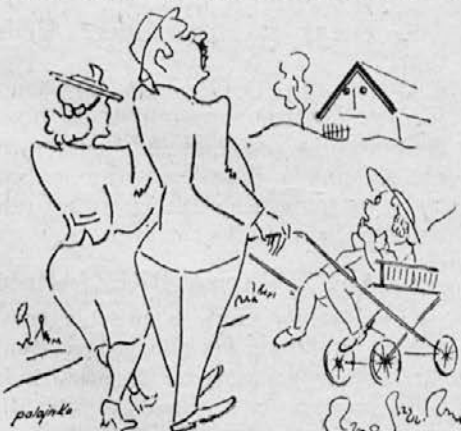
In sociološki pomen? Kakor raste število vinotočev, tako raste tudi število rojstev, kar je zlasti dandanes zelo potrebno...

Tudi socialni pomen ni zadnji: marsikdo, ki je potreben, najde tu vir dohodkov. In zaslužijo tu pred vsem vinogradniki, stari

avstrijski oficirji, odvetniki, pevci kupletov, berači in tatovi...

O gospodarskem pomenu govoriti bi bilo odveč. Tu se spravijo v promet vsi izdelki, iz katerih lahko nastane vino, zlasti pa šrnarnica...

Politični pomen pa sploh ni od muh. V pomanjkanju časopisov se ljudje informirajo tukaj zanesljivo: tam si zvedel že pred dvema letoma, da je padel Madrid, da so na Grönlandu sklenili pakt s Hotentoti in da bodo radi tega mednarodni konflikti, Iranski prestolonaslednik dobi trojčke, general Franco pa je dobil ob priliki nekega letala-

uro, potem splošno čiščenje tvojega blagorodnega trupla, rezanje nohtov in kurjih oči, sveže perilo, trd ovrtnik, mašna obleka, obvezno nabijanje otrok, nato maša, po maši hrenovka in pivo v gostilni, nato kosilo, nato pa v spremstvu — mile družine in do vrha natlačene aktovke v vinotoč. Sedeš in opazuješ zgoraj navedene pomene...

Najprej kulturni: eden najbolj dišečih cvetov naše kulture je petje. Tu ga je na pretek. So ljudje, ki jih udari natak samo s

skega napada — leti! Pa tudi za politično prepričanje je vinotoč dober. Tu te prepričajo, da tvoje prepričanje ni v redu. Za liter vina ga menjaš. In so ljudje, ki imajo tekom bivanja v vinotoču tri prepričanja, ko se pa drugi dan iztreznejšo, pa — nobenega...

Tako vidimo iz navedenega silni napredek na vseh poljih, kot posledico vinotoča. In če bomo ob tako ogromnem napredku še dalje tako napredovali, se nam lahko zgodi, da kmalu sploh ne bomo več mogli napre...

Ljubljana v maju

Zdravnica pacientki: »Za Vašo bolezen bi bilo potrebno najmanj 15 kratno obsevanje. V drugih državah, kjer so premožnejši ljudje, bi vas za tako bolezen najmanj 20 krat obsevali.«

Ce pomislimo, da stane vsakokratno obsevanje 60 dinarjev, smo s slovenskim »zdravjem« lahko kar zadovoljni.

Ljubljanski tovarnarji in direktorji so si ob priliki uprizoritve komedije »Upniki na plan« pri nižanih cenah privoščili na račun ubogih ljubljancov neokusno šalo ter so pokupili vse karte tako, da je občinstvo, ki ima mesečne dohodke izpod 1500 din, ostalo na cedilu.

Stara garda mladi gardi

Pognalo spet staro je v klasje
in krepko odrinilo Vas - je!

MALI OGLASI

Službo dobi:

Pleskarja z dobrimi barvami za tarbanje ljubljancov išče solidno podjetje v Ljubljani.

Instrukcije:

Nov BMW avtomobil dobi dotična persona, ki pi me v 3 letih naučila slovenska šproha ponutba poslati na »Tenis platz«.

Dopisi:

Dobro ohranjena predvojna histerična dama iz Ljubljane išče znanja z duhovno, duševno in moralno visokostojecim človekom, kateri je psihično kaj več kot povprečen. Če je kje mož ca 48. let, ki polaga važnost na to, naj se javi pod šifro »Schön wäre solche Harmonie«.

Prišli so cucki tja v belo Ljubljano,
da obiskali bi drago Diano.
Draga Diana pa brez obvestila
cucke je kar na cedilu pustila.
Ni več Diane, ne dnarcev za pot,
cucki vzdihujejo: Ah, fiti got!

Slovensko-hrvaški nesporazum

Ko so kovali sporazum
med Srbi in Hrvati,
za Cankarja odšli so v boj
hrvaški literati.

Zavzel se Krleža je zanj,
je Kraigherja zmrcvaril,
ker je odkril, da Cankar naš
je v spanju — rjuhe kvaril.

Baje Umetnik bil je s tem
nesramno opljuvan,
po smrti od prijatelja
na moč grdo izdan.

Spet pravijo, da Lojze je
Umetnika odkril,
ko je trpljenje Ivana
iz tajne nam odvil.

Če pa drži, da Krleža
sploh spisa ni prebral,
potem je kamen v Kraigherja
prezgodaj bil zagnal.

Naj Ivan v grobu se smehlja,
ko zanj se svet bori.
Saj dokazuje bitka ta,
da Cankar mrtev ni.

VAJA ZA POZNEJŠA LETA

Sprevodnik v vlaku majhni deklici:

»Punčka, koliko si pa stara?«

Punčka premeteno:

»Pet let, če se vozim v vlaku, pa štiri leta!«

Ljubljanski zmaji

Na zmajskem mostu zmaji štirje
bohotno v bronu se šopirijo,
nečednosti glasniki naših
sloves o nas po zemlji širijo.
Je prvi zmaj na levi strani
s protekcijo se družno sparil.
Njegov tovariš na desnici,
(da mu kupčije ne bi kvaril)
je ovađuštva zvesti hlapec.
Ostala dva, hinavska druga,
sta hrbta jima obrnila.
Je partizanstva prvi sluga
in drugi rojen svetohlinec.
Nekdo iskal je njih poreklo,
— ker čas je tak in to je v modi,
morda bo tole koga speklo —
odkod, da je pošast spočeta;
odkril, kar znano ni povsodi
je v mestnem grbu njih očeta.

Izpod Karavank

V MRTVAŠNICI NA KOR. BELI

sta dva nadobudneža iskala zaklade.
Pravijo, da pod vtisom Čufarjevega
»Malega Babilona«, ki izhaja v »Našem
Kovinarju«. Nadobudneža sta
prejela kazen, pravi krivec pa prejema
morebiti celo — honorar.

JURIJ S PUŠO...

Bil sem domovini kum,
meril vanjo: bum, bum, bum...
Raznih front sem bil junak,
zdaj sem spet samo prostak...

AS — AJS OŽENJENIH FANTOV

Koroška Bela, znana fara,
ljubi karte, križ in kara.
V farni hiši v pozni noči
boj za ase se razpoči,
mož zapravi vse adute,
žena daje mu klofute.

OPEHARJEN FUŽINAR

— Zakaj se kisto držiš? Redukcija?

— Ne, ohcet! Oče naše družine se je oženil. Prej sem mislil, da bo zaradi sožitja prepisal svoje premoženje na nas sodelavce, zdaj se bomo pa v testamentu najbrže slabo odrezali kakor povsod drugod.

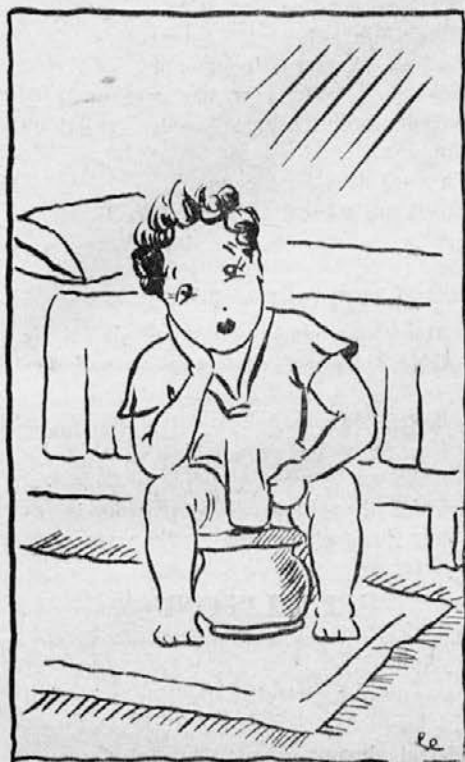
GREŠNIK NA BREZJAH

K bradatemu patru je prišel k spovedi navihani grešnik in mu pripovedoval najrazličnejše storijske, posebno z ženskami je imel toliko pregreh, da je patru kar sapo jemalo. Napeto je poslušal, se brez diha naslanjal na okence in med tem mu je brada lezla skozi mrežo. Grešnik se je pa igral z njo in naredil veliko vozljev. Naposled se je grehov pokesal, pater je pa povzdignil svoj glas:

— Nesrečni kristjan, jaz te ne morem odvezati!

— Jaz vas tudi ne! Je dejal grešnik, vzel svoj klobuk in jo popihal.

Pubijeva tožba

Atek nas je pa zupan,
plav povsod je spostovan.
Tlodo hodi: klop, klop, klop.
Pubi skace: hop, hop, hop.
Atek plavi: Pubi, mil!
Mama plavi: Pubi, kak!
Sin zupanov — to ni vsak.
Ko gle sonce ninana,
atek sejo ze ima.
Mama plavi: hi, hi, hi,
zdaj pa plesat bomo sli.
Pudlana so njena lica,
sedla ji na vlat lisica.
Ples in seja — hud bau bau,
dlugo jutlo je: mjau, mjau.
Atek seje vse noci,
mamice doma pa ni.
Pubi spancka cisto sam,
Pubi ze ne bo zupan.

Ivan Rob.

Sodobna gazela

Sedaj so pa nastali taki časi,
da vsak o sebi to samo naglasi:
Jaz nič ne vem!

Pristaš ker nisem vladajoče družbe,
če bom zato sploh kdaj učakal službe.
— jaz nič ne vem!

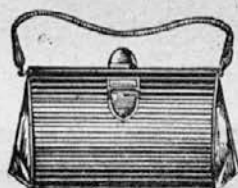
Moj brat doma imel ni več obstanka,
raj šel je v Španijo za čast past
Franca,
— jaz nič ne vem!

Mordá bom, ljuba, jutri čakal nate,
morda pa bom že cilj le za granate,
— jaz nič ne vem!

Če bodo tu, kjer sem, valuta — zloti,
če bodo Nemci tu al Lahi, Hotentoti
— jaz nič ne vem!

Če bom umrl, ali če me zloidi
bo vzel doma, ali v zraku, ali v vodi,
— jaz nič ne vem!

Le to spoznanje v srcu mi je dano,
in to mi le, edino to, je znano,
— da nič ne vem!

IVAN KRAVOS

MARIBOR, ALEKSANDROVA 13

Telefon interurban 22-07

VSE ZA BANKO

Ivan: Praviš, da si za banko žrtvoval
pet let, a ne znaš najosnovnejših pojmov.

Jože: Odkod pa?

Ivan: Pa, žrtvoval si pet let za banko!

Jože: Seveda, — tri tedne sem bil v
službi, ostali čas pa sem — sedel.

D. Golija:

PESEM O MODI

Če oslarijo kdo stori,
potem je to prismoda,
če isto vsi za njim store,
se reče temu — moda...

Obratno je pa to tako,
da oslarija — moda
zato je, ker jo stuhtala
gotovo je pris — moda...

Postavimo: klobuček dam
kot lilija prebela
na kodrih danes jim sedi,
a jutri kot — marela...

Če majhen je, da rešpetlin
zanj v roko moraš vzeti,
ves ženski svet tak majhnega
mora takoj imeti...

Je danes — krožnik modna stvar,
ki naj bo »pokrivalo«,
vse, kar je kje pač ženskega,
si brž ga je nadjalo...

In če si kdo nataknil kdaj
še — nočno bi posodo,
veljala bi pač za — klobuk,
ker treba je iti z modo...

In marsikje posoda ta
svoj kraj bi našla pravi,
ker marsikdo ima pač — drug
telesni del na glavi...

Cenjenim damam

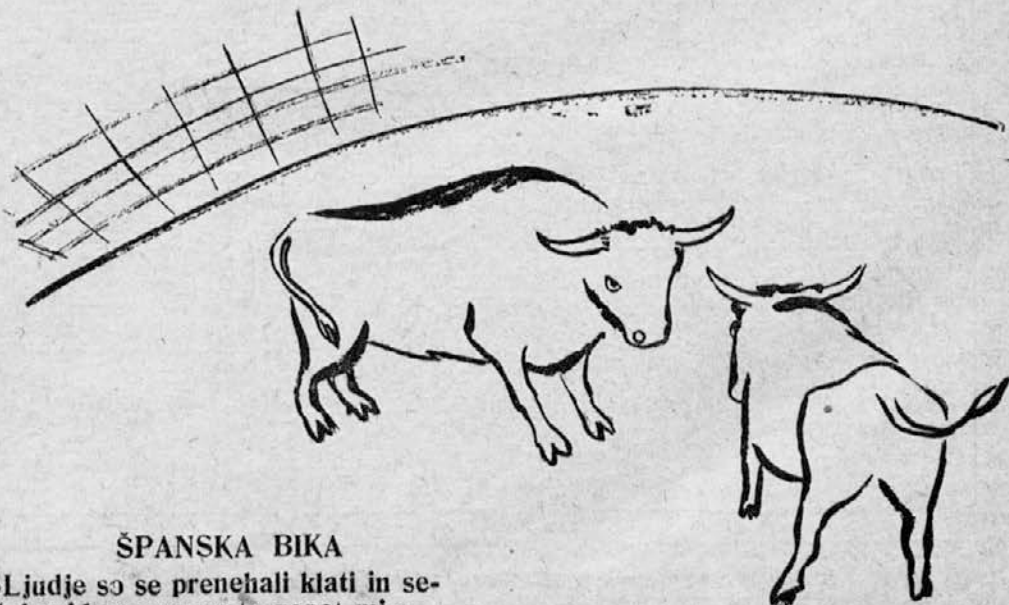
se vljudno priporoča

damski modni salon

„FRANJA“

Maribor, Slovenska ulica 37

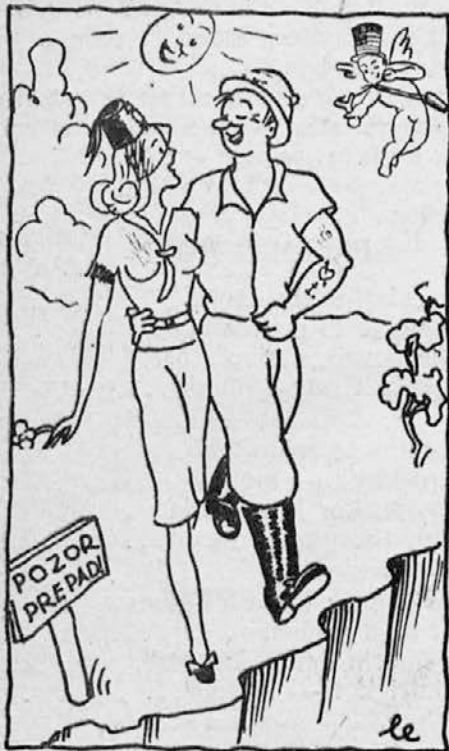
Vsa damska oblačila
kakor plašči, kostumi,
obleke, dečve in drugo
se izdeluje ele-
gantno, točno in
po zmernih cenah

ŠPANSKA BIKA

»Ljudje so se prenehali klati in se-
daj pridemo na vrsto zopet mi.«

Majska ljubezen

SLUŽBENO POROČILO

Ravnatelj zoološkega vrta je šel na več-dnevni dopust. Pred odhodom je naročil svojemu namestniku, da mu mora vsak dan poročati o živalih. Nekoč je dobil sledeče poročilo: »Vse je v najlepšem redu. Samo šimpanz je žalosten in osamljen. Sporočite, kaj naj storim, dokler se ne vrnete z dopusta.«

OPREZNOST

Žena: »Zakaj si skuril vsa svoja spričevala?«

Mož: »Najin sinko se je naučil čitati...«

Razburljiva zgodba

Pozno zvečer se je vrnil gospod Peter Jezič truden s seje domov in pozvonil pri vratih svojega stanovanja. Nihče mu ni odprl. Pozvonil je še enkrat. Zopet nobenega rezultata. Še enkrat. Zopet nič...

»Za vraga!« je zarjovel gospod Peter in se zaletel s tako silo v vrata, da so skočila s tečajev.

Preiskal je vse stanovanje, pogledal v omare in pod postelje, pa ni našel niti žene, niti služkinje. Ko je pa prišel do svoje sobe, je našel na pisalni mizi listek:

»Dragi moj,« mu je pisala žena, »dolgčas mi je postalo in sem odšla v kino. Ker me je pa strah ponoči, sem vzela služkinjo s seboj. Ključ od stanovanja boš našel pred vrati pod otiračem.«

OTROCI

— Moja mama je rekla, da bo pisala štoklji, pa ne bom nič več bratov in sestic dobil.

— Moji mami pa ni treba pisati, ker je sama — babica.

PREDOR

Adolf in Irma sta bila na poročnem potovanju. Vozila sta se po Bohinjski železnici v Trst. Ko je prišel vlak v dolgi predor med Jugoslavijo in Italijo, se je vsedla Irma hitro Adolfu v naročje in tako sta uživala zaljubljena novoporočenca nemoteno pol ure vse sladkosti ljubezni. V Podbrdu je rekel Adolf: »Čital sem, da je stal ta predor štirideset milijonov kron. To je ogromno denarja.« »Ne, Adolf, to ni nič, mu je odvrnila Irma. »Zame je bil ta predor gotovo toliko vreden.«

OB TREH ZJUTRAJ

Po Glavnem trgu hodi mož v pijanem stanju in se dere na vse grlo:

»Miha! Mihaaa!«

Stražnik ga ustavi in opomni:

»Ne kričite tako, sicer vas aretiram!«

»Saj ne kričim, samo svojega prijatelja kličem.«

»Pa vsaj ne tako glasno.«

»To je pa na žalost nemogoče. On je v Ameriki.«

OTROŠKA USTA

— Mama, če boš ugotovila, da ti je zmanjkalo sladkorja, ne kregaj se nad menoj!

— Zakaj, sinko?

— Ker ga je služkinja jedla!

— Kako pa to veš?

— Videl nisem, toda slišal sem, ko je rekel atek služkinji, da ima sladka usta.

PRI TELEFONU

»Halo!«

»Halo!«

»Da, gospa Škrnicelj. Pošljite mi takoj tri zrezke.«

»Jih žal nimamo, gospa.«

»Potem pa mi pošljite pol kilograma prekajene svinjine.«

»Žal vam tudi z njo ne moremo postreči.«

»Pa vsaj nekaj boljše govedine.«

»Oprostite, prav nič podobnega nimamo.«

»Kakšna mesarija pa je to?«

»Oprostite, tu je pogrebni zavod.«

ABSTINENT

Janez: »Zakaj ne spiš piva, ki sem ti ga naročil?«

Boris: »Prvič zato ne, ker sem abstinent, drugič, ker mi je zdravnik prepovedal in tretjič, ker sem pravkar spil pet vrčkov.«

Sodobna četverovprega

